Eel-ERNA 2007
Tiedustelu- ja sotilastaitokilpailu
4.- 6.5. Vana - Veski, Järvemaa

Järvenpään Reserviläiset osallistuivat jälleen Virossa, tällä kertaa Järvemaalla pidettävään Eel-Erna kilpailuun. Kilpailujoukkueessa oli neljä miestä ja tukihenkilöt. Joukkueessa oli kolme ensi kertaa koitokseen osallistuvaa. Kaikkiaan ryhmäämme kuului yhdeksän miestä.

Matka alkoi torstaiaamuna. Laiva Helsingistä lähti kahdeksalta. Totuttuun tapaan meitä oltiin Tallinnan satamassa vastassa ja matka jatkui Harju Malevin tiloihin. Siellä kilpailijat saivat käyttöönsä loput kilpailussa tarvittavista varusteista. Rynnäkkökiväärit, pistoolit ja valopistooli sekä niiden patruunat tarkastettiin ja aseet puhdistettiin.

Sitten vuorossa oli pakollisen muona-annosten täydentäminen ja nesteiden hankinta kilpailua varten. Siitä matkamme jatkui kohti Järvemaata ja Kroonu klubia Harjumaalla. Kroonu klubilla vaihdoimme maastopuvut päälle ja saimme klubin ampumaradalla kohdistettua kiväärit ja kokeiltua pistoolit. Klubilla pakkasimme taisteluvyöt ja iltapalan jälkeen pääsimme hetkeksi torkahtamaan. Kilpailu-mandaatin vahvistaminen oli lähtöpaikalla Vanaveskissä noin 15 kilometrinpäässä yöllä kello 02.00.

Sää ennuste oli luvannut sadetta ja räntää koko kilpailun ajaksi. Lähtökäsky annettiin vesisateessa kello 4.00. Kävimme kuuntelemassa sen riviin järjestäytyneinä yhdessä virolaisten kilpailijoidemme kanssa.
Väistämättä mieleen tuli Padasjoki. Suomessa olimme osallistuneet pari viikkoa aikaisemmin Järes-tiedustelu kilpailuun samantyyppisessä säässä. Järvemaa on kuuluisa soista ja rämeistä. Niinpä märkää ja kylmää oli luvassa.

Lähtöaikaamme odotellessa (8.30) tutustuimme Viron kielellä annettuihin kilpailutehtäviin ystävällisen tulkkimme kanssa ja merkitsimme koordinaatteja karttoihin. Varusteisiimme otimme taisteluvöiden lisäksi reput, koska tänä vuonna pakollisina olevat teräskypärät ja talvimakuupussit tarvitsivat tilaa. Lähtöviivalle asetuimme sadevaatteisiin sonnustautuneina.

Reitti alkoi kostealla ja pehmeällä suo-osuudella, mutta sade alkoi helpottaa vähitellen. Kiertelimme aikatarkastusasemien kautta vastavoimia vältellen kohti ensimmäistä tehtävärastia, jonne saavuimme kello 14.50.

Rastilla oli Sra - tyyppisiä ampumaratoja rakennettuna neljä erilaista, jotka olivat eritasoisia ja lähtöpisteestä erietäisyyksillä. Rynnäkkökivääreillä ammuttiin ensin. Ampuma-asennot kivääreille olivat määrätty etukäteen ja niitä ei ollut helppo noudattaa. Makuuasento saattoi olla alamäkeen tai olisi tarvinnut kaksi kertaa pitemmän kaulan kuin oli. Heti perään jatkettiin Makarov 9 mm pistooleilla. Pistoolimaalit olivat puolikuvatauluja ja mukana oli vip-tauluja, joihin osumisesta sakotettiin. Suorituksessa oli kaikki varusteet mukana. Osumia kertyi hyvin 43/52 ja aikakin oli asiallinen. Ilman kolmea osumaa vip-tauluun suoritus olisi ollut kärkipäässä.

Siitä matka jatkui kohti seuraavaa tehtävärastia, jossa oli kranaatinheittoa ja varsin vaativa esterata soramontulle rakennettuna. Montulla oli panoslaatikoiden kantoa vesiesteessä, veitsenheitto, köysikiipeilyä ja haavoittuneen kanto. Haavoittuneen kanto- tehtävässä naamamme näkyi Viron tv-uutisissa. Tiedustelutehtävän sijainti (1x1 km) saatiin viimeisenä kello 17.00.

Huolto- ja kuivattelu tauon jälkeen lähdimme jatkamaan matkaa. Tiedusteluraportti piti palauttaa kello 1.30 seuraavalle yörastille. Tiedustelun saalis jäi vähäiseksi ja vironkielisestä hyvinkin seikkaperäisestä kirjallisesta raportista ei selvällä suomenkielellä saanut mitään irti. Päätimmekin käyttää tunnin ja 40 minuuttia makuupussien testaukseen. Aika ei riittänyt kuivattamaan märkiä vaatteita, mutta lämpömittareina toimineet märät sukat ehtivät jäätyä pussien ulkopuolella.

Yöllä tukijoukkommekin olivat yhä liikkeellä ja näimme heitä vesi-esteratarastilla. Nopeutemme ei riittänyt esteradan suorittamiseen ja märkiä olimme jo valmiiksi. Keskityimme toiseen tehtävään, tietokysymyksiin parhaimpamme mukaan. Kysymyksissä oli mm. Nato tietoutta, taktisia merkkejä ja jotain muuta. Menestys oli kohtuullisen hyvä, varsinkin officerimme suorittamissa tehtävissä. Osalla virolaisjoukkueista saattoi puuttua tuki kokonaan, koska virhepisteet olivat maksimissa kirjallisilta rasteilta.

Tästä seuraavat tehtävärastit olisivat vasta maalialueella. Ensimmäiseltä A3-kokoiselta kartalta siirtyessämme toiselle samanlaiselle satuimme yön pimeydessä menemään tauolle väärään paikkaan. Vastavoimat antoivat paukkua lähes vierestä. Olivat kai havahtuneet pulinaamme. Jouduimme luovuttamaan laput kiinnijäännin merkiksi. Matka jatkui kohti maalia vastavoimia kierrellen. Laukauksiakin paukahteli, mutta ei tarpeeksi läheltä. Ennen päivän valkenemista olimme löytäneet useamman suo-ojan pohjan.

Saapuessamme viimeiselle aamun kolmesta aikatarkastuksen tekevästä rastista mittarissa oli jo 50 km ja kello alkoi näyttää 11.00.Sää oli erinomainen ja reippain mielin pyyhkäisimme maalialueelle kolme minuuttia etuajassa 11.12.

Seuraavaksi pääsimme rimpuilemaan köysiverkkoon, jolla oli pituutta noin 20 metriä ja korkeutta pari. Kaikki varusteet selässä eteneminen oli yllättävän vaivalloista ja raskasta. Pääsimme kuitenkin ilman ulkopuolista apua verkon yli aikarajan sisällä.

Viimeinen työnäyte oli ensiapu. Tarkoitus oli antaa taisteluensiapu potilaille, joita oli raunioituneen rakennuksen ympäristössä. Lisäksi heidät piti kuljettaa sidontapaikalle. Rasti olisi voinut mennä paremminkin, emme saaneet oikein joukkueesta kaikkea irti.

Maaliin tuloaika oli 12.00, loppuun vielä varusteiden tarkastus. Saunaan oli lyhyt matka, koska olimme Paiden keskustassa ja pesulle pääsimme paikalliseen uimahalliin. Maastovärin pesu kasvoista vaati useamman saippuointi kerran. Lutraamisen jälkeen alkoi paluumatka Kaitseliitin pikku bussilla kohti Tallinnaa päiden painuessa untenmaille.

kers Jouko Holkko